

LA LLEGENDA DEL MASCARAT

Allà pel 1800...

Al Barranquet, una partida rural d'Altea, on hi havia vinyes, oliveres i garrofers, treballaven cinc homes cuidant dels cultius. La cura de la seua feina anava més enllà de la paga, estaven molt agraïts amb el propietari, un home de gran cor.

Miquelet s'anomenava tal cèlebre personatge. Junt amb la seua mare mantenien la hisenda, on els caps de setmana convidaven a la gent del poble a beure mistela i a ballar fins que els peus els dolgueren. Amb guitarra en mà i bona desimboltura, Miquelet entretenia a rics i a humils per igual, ja que així li ho havien ensenyat.

—No tots naixem amb la sort de tindre terres i renom. Quan marxem, se'ns valora pels nostres actes, no pel pes de les nostres butxaques —solia dir sa mare.

Les dones li rondaven, reien les seues gràcies i ballaven les seues cançons. Per a evitar històries Miquelet sempre les afalagava amb una frase: —Totes sou tan guapes que és difícil escollir a una. No em decidisc!

Aquella matí el sol brillava. El cant dels ocells es mesclava amb el xiuxiueig de les fulles bressolades per la brisa. En un dia tan bell, l'infortuni va tocar a les portes de la hisenda. La mare de Miquelet descansava al seu llit, deia estar un poc marejada. Va tancar els ulls i mai va despertar.

Amb ella, l'alegria de Miquelet es va esfumar. Mesos més tard, després de soterrar a sa mare, va acomiadar als treballadors i va deixar de vendre tot el que produïa. L'única companyia que acceptava era la de la soledat. En un cantó del saló va quedar oblidada la guitarra, les seues cordes emmudides. Els mobles coberts de pols es convertiren en embalums, als quals ningú donava ús. Miquelet sols necessitava un tamboret per a seure davant la llar, on observava durant hores com dansaven les flames i, malgrat el bon temps, es fregava les mans enguantades com si fera fred.

De tant en tant, eixia per a arreplegar el fruit de les seues collites, era de l'únic que s'alimentava. Els animalets aprofitaven l'abandonament per a colar-se i emportar-se alguna cosa de menjar. En una de les seues recol·lectes, Miquelet es va creuar amb un xiquet carregat de raïm. Era flaquet com una espiga. Lluïa una peça espentolada, que a penes ocultava les seues vergonyes, anava descalç i brut. Tenia la cara coberta de sutja, quasi no es distingien els seus trets. Espantat per haver estat pillat robant, el xiquet va deixar caure el seu botí i va eixir corrent, abans que Miquelet poguera detenir-lo.

—Torna! Emporta-t'ho si ho necessites! —va cridar a ple pulmó.

Però el xiquet, creient que era un truc, no va fer cas.

Miquelet va arregar un dels xanglots de raïm tirats. Va contemplar, en reflexiu silenci, la hisenda i les terres en les quals havia crescut. Va tornar a la llar.

Al cap de poc es va descobrir que Miquelet havia desaparegut.

Pel camí d'Alacant a València, a la barrera natural de la Serra de Bèrnia, es troba el pas del Mascarat, conegut així per l'infame que aguaitava el lloc.

Els comerciants que travessaven aquell abrupte paisatge de senda traïdorena, temien més per les seues vides que pels seus béns, als quals quasi volien per igual. L'únic camí que existia era estret i perillós i, el mascarar sols feia que empitjorar la situació per a qui passava per allí.

Els rics eren el principal objectiu del misteriós bandoler. Existia tota mena d'històries sobre ell. Des que era Judes, fins a fer referència al mateix dimoni, el qual havia escapat de l'infern per a turmentar als avars d'esperit. Açò últim va vindre arran dels pocs que l'havien vist, assenyalaren que el bandoler ocultava els seus trets darrere d'una màscara de sutja i cendra.

Les autoritats locals i comerciants enviaren batudes d'homes armats per a caçar al bandoler. És cert que recorrien la Serra de Bèrnia de dalt a baix, però sempre amb infructuosos resultats.

Al seu torn, a les cases més humils començaren a aparèixer monedes davant de les portes. Alguns del poble realment creien que el mascarar era Judes, el proscrit, que intentava redimir la seua traïció amb les mateixes monedes amb les quals va ser pagat. Hi havia qui afirmava haver vist una ombra en les nits de lluna plena, anant de porta en porta i com després tornava a submergir-se en l'obscuritat.

Quan els homes armats preguntaven pel bandoler, ningú del poble responia.

Un dia quasi agafaren al mascarar, potser que durant el tiroteig el feriren, els que el van veure asseguraren que caminava com si estiguera ferit. Així i tot, no va ser fàcil seguir el seu rastre. El perseguiren per tota la Serra Bèrnia, fins que de repent perderen la seua pista.

Un dels homes va topar amb l'entrada d'una cova, que cada vegada es feia més estreta, no es va atrevir a entrar, ja que havia d'anar encorbat. La vesprada cedia pas a la nit. La creixent obscuritat, sumada a les llegendes del mascarar, van fer mossa en el persecutor. Tement ser ratllat de covard, va deixar el lloc sense revelar. Tal vegada, en

cas d'haver-se armat de valor, hauria trobat en aquell clot de la serra al dimoni que buscava.

Els cinc homes que havien treballat per a Miquel, sempre que passaven prop, dirigien les seues mirades, carregades de melancolia, cap a les terres on treballaren durant anys. Ara estaven en mans de l'abandó.